

המינית הראשונה שלו: "יענקל'ה", היא אמרה, יענקל'ה שלי, ואתה כבר נישקת פעם בחורה? לא, ענה יעקב. גיסה צימצמה עוד יותר את העיניים. היא ניגשה לדלת, סגרה אותה ונשענה עליה. בוא, היא אמרה ליעקב.

התחושה העיקרית שנותרת עם תום הקריאה היא של החמצה. הסגנון מלא החן והרענן של שנהב מוגש כאן בחיתוליו, אבל הדמויות עצמן חסרות עומק, והתוכן הרעיוני נמסר ברמיזה בלבד ואינו מפותח. הספר מזכיר סרט מעוצב מדי, הנבנה כולו

ממראות נקיים ואסתטיים המצולמים מרחוק והוא חסר צילומי תקריב המשברים את האידיליה המיד-פייתת בחדירה של המצלמה פנימה, אל עבר בחינה מחדש של המציאות. נראה שהחשש של שנהב לפגום בחלומיות הקסומה שבנתה, בא על חשבון העניין והעומק המצויים ברומן, כפוטנציאל חבוי בלבד.

העורכים כותבים על כריכת הספר: "המוסיק-ליות המדויקת של הספר כופה האזנה דרוכה המתחקה אחר הממד הקסום החבוי במציאות

הגלויה". אזנח את הדיון בפשר אותה "מוסיקליות", שכן אני נכונה לקבל (בקנאה גדולה) את העובדה שיש החווים בשעת קריאה חוויות רגשיות או אקסטטיות מיוחדות הנעלמות ממני. לעומת זאת, הייתי רוצה לפענח את השימוש הלשוני האמורפי החוזר ומופיע לאחרונה בדבריהם של עורכים ומב-קרים רבים, המייחסים לטקסטים ספרותיים את-שם התואר: מדויק(ת). ובכן, מהי בדיוק כתיבה או ספרות מדויקת?

ככל הנראה מדובר בכתיבה העומדת בקריטר-

יונים אוניוורסליים ברורים מאליהם, ובהתאם לאמות מידה אבסולוטיות שאינן דורשות הסבר, פירוט או הרחבה. במחשבה שנייה, ייתכן שכונת הדברים היא שהכתיבה תואמת בדיוק את טעמו האישי של המבקר או העורך, ועל כן היא "מדויקת". על המשתמשים בביטוי להביא בחשבון גם את הקורא התמים, העלול למצוא את עצמו, כמו במקרה זה, ממש "לא נשבה במוסיקליות המדויקת של הספר". מה הוא אמור להרגיש? שהוא עצמו אינו "מדויק" דיו?